

Nukun huonosti vieraassa paikassa. Puhelin piippaa seitsemältä herätyksen merkinä. Olen pyörinyt levottomasti sängyssä koko yön. Peiton kanssa oli liian kuuma, ilman peittoa oli kylmä. Alan rutiininomaisesti hoitamaan aamutoimia. Petaan sängyn ja laitan myös päiväpeiton, koska on työpäivä. Kiedon pitkät, vaaleat hiukseni nutturalle pääläelle ja menen suihkuun. Höylään huolellisesti kaikki karvat pois, joten aikaa kuluu ja suihkutila lämpenee mukavasti. Suihkun jälkeen rasvaan ihoni. Jalkoihin, käsiin ja selkään hajustettua kosteusvoidetta, muualle neutraalin makuista öljyä. Tänään ei tule jalkafetissi-asiakkaita, joten siksi voin laittaa myös jalkoihin hajustettua voidetta. Saatuaani kahvimukin käteeni, alan heräämään tähän päivään. Luen läpi työsähköpostit. Olen saanut viestin joltain Markulta. ”Hei olen 43-vuotias herrasmies Mikkelistä. Tykkään, ku naisenkin nauttii seksistä ja haluan tuottaa nautintoa. Kotona en saa tällä hetkellä tarpeeksi seksiä, koska vaimolla syöpä ja siksi myös rahatilanne vähän huono. Käviskö 100e puolesta tunnista?” Markku on totta tosiaan herrasmies, kuten kirjoittikin. Poistan viestin ja asetan Markun sähköpostille eston. Markun viesti saa minut hetkeksi miettimään; keitä ovat nämä miehet, jotka minulle viestittelevät, mutta eivät koskaan pääse asiakkaikseni. Mitä he ajattelevat, millaista elämää he viettävät. Otan toisen kupin kahvia ja kiroan vanhaa keitintä, joka jättää kahvin kädenlämpöiseksi. Meikkaan kevyesti ja puen päälleni tiukat farkut ja paidan, jonka kauluksesta näkyy rintavako houkuttelevasti. Pidän vartalostani ja keimailen peilille. Ensimmäisen asiakkaan saapumiseen menee vielä kymmenisen minuuttia, joten asettaudun makoilemaan sängylle ja suljen silmäni. Taustalla soi rentouttava musiikki. Yritän tyhjentää mieleni ajatuksista ja juuri ennen asiakkaan saapumista koen rakkautta koko maailmaa ja etenkin asiakasta ”Jarmo Jokunen” kohtaan, koska hän maksaa minulle 250 euroa yhdestä tunnista kanssani. Jarmo on keski-ikäinen mies. ”Kaljuuntuva ja ylipainoinen, keskimittainen”, kuvailisi häntä varmasti joku toinen. Minulle hän on äärimmäisen empaattinen, rakastettava ja älykäs ihminen. Hän kaipaa suunnattomasti hellyyttä ja läheisyyttä ja uskaltaa näyttää sen, koska tietää, että minä en torju häntä. Jarmo on ollut vaimonsa kanssa sängyssä viimeksi vuonna 2018. Jarmo hyväilee vartalooni katseellaan ja sormillaan. Tunnen hänen kosketuksen kaipuunsa ja tuskansa, epätoivonsa. Tilanteessa on samalla hetkellä jotain niin kaunista ja jotain niin surullista. Rakastan Jarmoa hetken. Tunnen hänet kuin omat taskuni, mutta en tiedä hänestä yhtään mitään. Lopuksi keskustelemme hetken säästä ja Mikkelin korona-tilanteesta. Toivotan Jarmolle hyvää viikonloppua, kun hän suihkun jälkeen poistuu hymy naamallaan. Seuraava asiakkaani on Mikko. Mikko on eräänlainen mysteeri minulle. Hän on hieman minua vanhempi, eikä hän ole parisuhteessa. Hän on jotenkin stereotyyppinen seksityöntekijän asiakas, mutta silti hyvin ainutlaatuinen. Olen tavannut satoja asiakkaita, eikä kukaan ole halunnut huoritella minua. Mikko haluaa. Mikolla on tummat hiukset ja piirteet sekä erektio-ongelma. Luulen, että Mikolla on jonkinlainen huora-madonna syndrooma, mutta hän ei tiedä, olenko minä huora vai madonna. Ehkä siksi hänellä ei seiso, koska hän oikeasti pitää minusta todella paljon. Mikko ostaa aina pitkän ajan. Hän on hyvin miellyttävä ja kohtelias, hän kysyy luvan huoritteluun. Minä annan luvan. ”Oletko sä mun oma pikku huora?” Vastaan ”joo” ja hautaan kasvoni peittoihin, jotten paljastaisi huvittuneisuuttani. ”Ootko huora saanut paljon munaa?” Mietin hetken ja vastaan. ”No en oikeastaan, mä tulin eilen illalla Mikkeliin ja kello on vasta puoli kaksitoista.” Purskahdamme molemmat nauruun. Jos jossain olen huono, niin tuhmien puhumisessa. Mikon erektio on kadonnut jo ajat sitten, joten keskustelemme hänen menneistä parisuhteistaan. Hän kertoo olevansa kykenemätön puhumaan tunteistaan parisuhteessa. Minulle hän kuitenkin pystyy avautumaan, vaikkei tunne minua ollenkaan, tai ehkä juuri siksi. Kerron hänelle, että parisuhteissa usein tekemisiä ohjaa menettämisen pelko. Samaistun hänen puheisiinsa ja tunnemme voimakasta yhteenkuulumisen tunnetta. Hetki

tuntuu jotenkin merkitykselliseltä. Voimme olla täysin avoimia toisillemme, koska emme välttämättä koskaan enää tapaa. Mikko kuiskaa minulle: "huorat ovat tärkeimpiä ihmisiä elämässäni, en tulisi toimeen ilman teitä. Teidän ansiostanne jaksan tehdä töitä ja elää elämääni. Kiitos, että olette olemassa." Silitän Mikon hiuksia. Silmäkulmani kostuvat ja painelen ne peitonreunalla kuiviksi. Mikon jälkeen pidän ansaitun tauon ja tilaan itselleni lounasta. Haluan tukea pienyrittäjiä, joten tilaan usein ravintolaruokaa asuntooni. Etsin hetken asunnon osoitetietoja muistiinpanoistani. Asunto ei ole omani, vaan olen vuokrannut sen välitysfirman kautta. En osaa päättää kiinalaisen ja thaimaalaisen ruuan väliltä. Päädyn kiinalaiseen ja soitan tilauksen. Yllättäen ovikello soi. Kenenkään ei pitäisi olla tulossa luokseni tähän aikaan. Asiakkaani eivät koskaan pimpottele ovikelloa väärään aikaan. Sydämeni pamppailee hullun lailla ja ryntään piilottamaan liukuvoidepurkit ja kondomit. Asunto näyttää hyvin siistiltä, enkä ole tekemässä mitään laitonta. Tämä tieto ei rauhoita mieltäni, kun avaan oven ja näen saman keski-ikäisen naisen, joka luovutti asunnon minulle edellisenä iltana. "Tulitko sä tänne huoraamaan?" Nainen kysyy minulta samantien, kun aukaisen oven. Hän näyttää hyvin viihaiselta ja halveksuvalta. "Naapuri ilmoitti nähneensä kahden miehen tulevan tänne asuntoon tänään. Täällä ei saa myydä seksiä. Sinun täytyy nyt lähteä täältä ja ilmoitan tästä myös poliisille." Tunnen itseni häpäistyksi ja ala-arvoiseksi ihmiseksi. Kerron asunnon vuokraajalle, että elän aina hyvin siivosti vuokraamissani asunnoissa; minulla on omat lakanat ja päiväpeitto mukana. Siivoan lähtiessäni ja tiskaan omat tiskini. Vien roskat. Olen hiljainen ja menen nukkumaan viimeistään kymmeneltä. Olen saanut pelkästään positiivista palautetta asuntojen vuokraajilta. Tuntuu kuin puhuisin tyhjille seinille. Koska olen seksityöntekijä, ei sanoillani ole mitään painoarvoa. En ole edes ihminen. Olen rotta, joka täytyy karkoittaa asunnosta. Jotain niin likaista, että petivaatteetkin täytyy polttaa jäljiltäni. Pakkailen tavaroitani laukkuihin, samalla kun asunnon vuokraaja aukoo kaappeja ja tutkii, etten ole hajottanut mitään tai varastanut tavaraa. Asunnon ovi rappuun on auki. Ajatukseni ei tahdo kulkea, koska olen edelleen "taistelee tai pakene" moodissa. Kuulen varovaisen koputuksen ovenpieleen. Ovella seisoo tummaihoisen mies toppatakissa, pussi kädessään ja hän moikkaa iloisena. Ruokani on saapunut. Asunnon vuokraajan tarkistuskierros on edennyt kylpyhuoneeseen. Hän säntää ovelle nopeasti, vetää hetken henkeä ja huutaa: "Painu vittuun täältä, olen soittanut poliisit."